Proletari din toate țările, uniți-vă !
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata !

Scînteia pionierului

SINT GATA INTOTDEAUNA

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul XV nr. 16 (956) * miercuri 15 aprilie 1964 * 8 pag. 30 bani

HĂRNICIE PIONIEREASCĂ

OBIECTUL UNDE NU SE PUN NOTE

La obiectul acesta nu se dau note. Îl înveți toată viața și încă fără vacanțe. În schimb, e cel mai frumos dintre toate. Clasa unde ți-l însușești e atît de mare încît încap în ea nu numai munții de pe harta în relief, ci munți adevărați, orașe adevărate, cîmpii adevărate. Iar elevii sînt de toate vîrstele: unii, tineri ca voi, alții, deopotrivă cu părinții voștri. Ca să afli ce sînt destule treburi de făcut: e o plăcere să pui răsaduri de flori în tot locul și să văruiești după toate regulile trunchiurile pomilor! La gospodăria agricolă colectivă ai mers în vizită de multe ori. Ți-a plăcut grădina de legume, cu culorile ei vii, cu arta complicată a horticulturii. Și aici poți să dai o mînă de ajutor. Colectiviștii se vor bucura, prețuindu-ți hărnicia.

ai de făcut nu trebuie să citești numai în manuale, ci și în inima ta! Iată, e primăvară. Mugurii plesnesc, mici explozii de alb și roz. Sub soarele tînăr se răsfață păduri și livezi. Dar ce se vede? O costișă golașă ?! Ce frumos i-ar sta înțesată de oștirea simetrică a unor puieți! Apoi, și în curtea școlii

Așadar, încotro ți-ai îndrepta privirile, ceva te cheamă; un puiet care așteaptă să fie sădit, un strat de legume din care să plivești buruiana, o școală la ridicarea căreia poți ajuta după puterile tale. Alături de învățătură, munca patriotică reprezintă contribuția ta la desăvîrșirea construcției socialismului.

Eu sînt Poștașul! Zilnic aduc la redacție plicurile voastre cuprinzînd lucrări pentru Concursul cu tema „Frumoasă și bogată ești patria mea socialistă", organizat de „Scînteia pionierului": poezii, schițe, desene, corespondențe...

Mă bucur că numărul lucrărilor sporește pe zi ce trece; asta înseamnă că comisia de premiere va avea de lucru, nu glumă! Vreți poate să știți care e numărul participanților la concurs în clipa de față? Citiți-l pe geanta mea! Și nu uitați: așteptăm noi înscrieri la concurs!

POȘTAȘUL

BUCURIA MUNCII

Satul natal. Pe zi ce trece e tot mai frumos. Case noi s-au ridicat pe ulița asta, pe cealaltă, mai încolo spre margine, ce mai, în tot satul. Gospodinele acum primăvara, văruiesc, trag brîu, lipesc prispa. Bărbații sînt prin ogradă, fac garduri noi de ulucă, le vopsesc.

Parcă tot ar mai trebui ceva. Sfatul popular a venit cu inițiativa ca șoseaua să fie îndreptată, „ca trasă cu creta". Și lucrarea a început. Gardurile au fost mutate cu cîțiva pași înapoi, marginea șoselei nivelată și... au venit pionierii.

— Ca să fie și mai frumos, noi, pionierii, vom planta puieți!

Zis și făcut. Și iată-i pe Țibîrnă Aurel, Iacob Ion, Crupă Paula, Bălan Maria și mulți alții la treabă.

— Mai scoate cîteva lopeți, îl ia la rost pe cel ce sapă Nichita Mariana. Știi doar că dacă puietul nu are adîncimea necesară, degeaba, nu se prinde.

Mariana vorbește cu toată siguranța pentru că face parte din cercul „Micilor naturaliști". Pomicultura e „specialitatea" ei. De altfel, și ceilalți pionieri știu ca din carte „lecția", majoritatea au note foarte bune la agricultură.

Pionierii măsoară, sapă, plantează. Cu toții cîntă, spun glume. Ca la muncă patriotică. Entuziasmul unei astfel de activități e specific. O dată cu aceasta a început și o adevărată întrecere. Să știți însă că rezultatele nu se dau pe loc. Fiecare detașament trebuie să-și îngrijească puieții plantați. Plantarea a fost doar prima fază. La vară, cînd soarele arde dogoritor, ei vor avea grijă să-i ude, apoi să-i îngrădească pentru ca vitele să nu-i rupă.

Înfrumusețarea satului natal e o acțiune îndrăgită de pionierii din comuna Holboca-Iași. Pentru realizarea ei, copiii lucrează alături de cei mari cu mult entuziasm și bucurie.

GETA COSTIN

O dată cu sosirea primăverii, pionierii și școlarii de la Școala de 8 ani din comuna Andrăsești, raionul SLOBOZIA au și ieșit la lucru.

Grădinița de flori din fața școlii s-a înviorat, căci școlarii claselor I-IV au plantat fel de fel de flori. Pionierii claselor V-VII au pornit în livada școlii. Acolo au curățat pomii de crengile uscate și au plantat puieți de arbori și pomi fructiferi.

În fața căminului cultural din comuna Plosca, raionul BĂILEȘTI se află un frumos parc în care sătenii vin cu multă plăcere. Deseori, în parc se pot vedea grupuri vesele de copii cu sape, cazmale, greble. În timpul liber ei vin bucuroși aci și lucrează la înfrumusețarea lui. În vară, cînd parcul va îmbrăca hainele multicolore ale florilor, pionierii vor fi mîndri că acolo se află și o părticică din munca lor.

Alături de colectiviști, noi, pionierii, am venit să dăm o mînă de-ajutor gospodăriei agricole colective din Otopeni la plivitul răsadurilor. Cînd legumele vor crește, cît de mult ne vom bucura împreună cu cei mari! Le-am ocrotit doar la vreme!

Astăzi, în cadrul discuției noastre, vom sta de vorbă împreună despre pionierii Școlii medii din Orașul Victoria și despre cei de la Școala de 8 ani nr. 7 din Brașov. A mai rămas un singur trimestru pînă la încheierea anului școlar. Și fiecare dintre voi se străduie să încheie cu bine încă un an școlar, să meargă mai departe, bine pregătit.

Discuția noastră

Preocuparea nr. 1: învățătura

Toți ca unul dar, mai ales, unul ca toți!

De două trimestre, pionierii clasei a V-a B, de la Școala medie din Orașul Victoria dovedesc că sînt harnici, silitori. Din 27 de pionieri, 27 de promovați. Și pe primul trimestru, și pe al doilea.

Acest lucru este important dacă ținem seama și de faptul că aceiași pionieri urăsc de moarte notele de 6, 5, 4. Dar iată, că într-o zi un elev, Șoneriu Sorin, la ora de naturale, la lecția „Mărul" a luat un 4. Era ca și cum pe o mare albastră, liniștită și plină de soare, s-a stîrnit din senin furtuna.

Toate chipurile s-au mohorît, toți copiii s-au întristat. Ce căuta acest 4 într-un catalog frumos, cu note bune? De ce n-a fost posibilă prevenirea lui? Aici, unde pionierii au făcut din învățătură o chestiune de cinste și respect, apărea dintr-o dată un 4. Urît, obraznic. Atunci a intrat în acțiune un personaj respectat în această clasă — opinia colectivului!

Blendea Irma, Sepninski Marcela, Fedeleș Dana, Haneș Marcela, Ivanov Olguța — toți pionierii i-au reamintit lui Sorin că în această clasă, note ca aceea primită de el n-are ce căuta! Șoneriu nu-i corigent la nici un obiect, de învățat poate învăța. Deci să nu mai creadă că se... descurcă chiar cînd nu învață! Să facă bine să învețe serios. Intervenția colegilor a fost atît de categorică, că Șoneriu a căzut pe gînduri: cum a putut să ia o asemenea notă? Și la următoarele lecții, Șoneriu s-a pregătit bine. Și se pregătește din ce în ce mai bine. Pentru că vrea să fie cel de al 28-lea pionier din clasă. Să nu mai fie o clasă cu 27 de pionieri și un elev.

1 + 1 = 1

Nu vă mirați, nu este nici o greșeală! 1 + 1 poate face, uneori, tot 1! Sînt mai rare cazurile, e drept, dar sînt. Și pentru că sînt, vorbim acum despre un asemenea caz. Locul întîmplării: clasa a V-a A, Școala de 8 ani nr. 7 din orașul Brașov.

O clasă în general bună la învățătură. Adică o clasă în care un singur pionier făcea excepție și rămăsese corigent. Președintele grupei, Popescu Petre, s-a angajat să-l ajute pe „eroul" corigent, Pach Vasile, pentru ca în clasă să nu mai fie nici un corigent. Cît l-a ajutat Popescu pe Pach nu se poate ști pentru că situația lui nu s-a schimbat. Dar că Pach l-a „ajutat" pe Popescu nu mai este nici o îndoială! Popescu era — spunem *era* pentru că nu mai este! — un pionier bun la învățătură, cu note de 8, 9, 10. De aceea îl aleseseră pionierii președinte de grupă. Ce s-a întîmplat de cînd a început... colaborarea asta nefericită, nu se poate ști! Rezultatul, în schimb, s-a văzut. Popescu avea la sfîrșitul trimestrului II medii de 6 și 7 la obiectele la care altădată avea numai note de 8, 9, 10. „Poate se joacă în loc să învețe" și-a dat cineva cu părerea.

Dar pentru că presupunerile nu ajută trebuiau certitudini. Pionierii l-au pus pe Popescu, președintele lor de grupă, să dea socoteală de ceea ce se întîmplă. În fața pionierilor Popescu n-a prea spus mare lucru. Că învață, dar că se joacă și că merg și la cinema... Colectivul pionieresc i-a cerut să se apuce serios de învățătură. Și pentru că după un trimestru de la această sarcină Popescu nu s-a îndreptat, pionierii au hotărît ca pionierul Popescu Petre să fie sancționat.

S-ar părea că această hotărîre a pionierilor, [illegible] colegii nu-l impresionează prea mult pe Popescu Petre.

De ce?

Poți tu să răspunzi, Popescu Petre?

Cel mai frumos răspuns al tău ar fi notele tale bune, revenirea la ceea ce erai la începutul anului școlar.

După o absență atît de lungă și tristă, cu siguranță, pionierii, colegii tăi te-ar primi cu foarte multă bucurie.

E. SKIBINSKI

Încă o privire grijulie a mamei, un ultim control al ghiozdanului și... repede la școala noastră dragă, din comuna Dîmbovicioara, regiunea Argeș.

O repetiție puțin obișnuită. Lîngă fîntîna din curtea Școlii de 8 ani din Movilița, regiunea București, într-o clipă de răgaz, pionierele repetă o parte din montajul literar „Din opera poetului G. Coșbuc".

Nu pierdem nici un cuvînt din explicațiile tovarășului profesor! Numai așa reușim să luăm notițe corecte.

Ce-i de făcut cu „frații"?

Ion și Florin sînt frați; colegi de-ai mei din clasa a VI-a B de la Școala de 8 ani din comuna Gruiu, raionul Răcari. Îmi amintesc că tovarășa profesoară de istorie ne anunțase pentru a doua zi un extemporal. Ce s-au gîndit frații? „N-are rost să ne omorîm cu învățatul cînd putem alcătui extemporalul de-acasă". Zis și făcut! Numai că socotelile de-acasă nu se potrivesc cu... cele din clasă! Rezultatul: nota 4 a rămas ca o pată rușinoasă pe extemporalele dinainte pregătite.

...Cu Badea Ion, un alt coleg, s-a întîmplat un lucru asemănător. De data aceasta, nu la extemporal. Badea n-are „vreme" nici să învețe, nici să-și scrie temele. Mai bine le copiază de la alții. Și o colegă „binevoitoare" i-a dat caietul.

— Ioane, nu e bine ce faci! Scrieți singur! i-a spus Ioniță Nicolae.

A doua zi, colega nu i-a mai dat caietul. Furios, Ion a amenințat-o:

— N-o să-ți mai dau cerneală... Și nici guma!

Dacă colega lui și-a dat seama că nu-i este prietenă dîndu-i caietul să copieze, Badea Ion se pare că nu vrea de loc să priceapă acest lucru.

În clasa noastră, a VI-a B, din comuna Dobreni, raionul Piatra Neamț ne putem mîndri cu elevi fruntași ca Buruiană Vasile, Dasus Elena, Tăbîrcea Georgeta, Zaharia Niculae, Ciocoiu Constantin, Rogin Petru și alții. Numai că mîndria clasei e stingherită de unii ca Filimon Elena sau Sasu Ion.

Cînd avem primele ore fizica sau matematica ei încetinesc pasul pe drum și ajung la școală cînd clopoțelul sună de recreație. „Iar am întîrziat", motivează ei! Dacă-ar fi numai atît... Sasu Ion, de exemplu, e un fel de „profesor" al fratelui său Sasu Gheorghe. El îi pune note în carnet, el le modifică deseori pe cele existente cu multă îndemînare.

Și-așa, nota 3 se preface în 8, nota 4 devine 9.

Colectivul clasei a încercat să-i ajute, criticîndu-i, arătîndu-le cît de gravă e greșeala lor. Pînă acum, nici o schimbare! Ce-i de făcut, dragi prieteni cu... „frații"?

MARTA ALBOIU

(după corespondențele semnate de: Apostoloaie Aurora — comuna Dobreni, raionul P. Neamț, și Cleva Ana comuna Gruiu, raionul Răcari)

DRAGI CITITORI,

Ce părere aveți despre cele de mai sus? Așteptăm să ne scrieți. Nu uitați să specificați pe plic „Pentru discuția: Preocuparea nr. 1, învățătura".

Dragi copii, ca răspuns la rugămintea mai multor cititori, exprimată în scrisori, de a găsi în paginile gazetei noastre programe artistice dedicate formaţiilor din şcoli care participă la concursul cultural-artistic, publicăm azi, în paginile 3—4—5, un astfel de text. Îl puteţi interpreta cu prilejul şezătorilor şi serbărilor voastre, şi mai ales, în cadrul acţiunilor cultural-artistice pentru întîmpinarea celei de-a XX-a aniversări a eliberării Romîniei.

TE CÎNTĂM MĂREAŢĂ SĂRBĂTOARE!

Text: Vintilă Ornaru
Muzica: George Derieţeanu

La ridicarea cortinei scena este dominată de o hartă a Republicii Populare Romîne. Pe hartă sînt colorate viu snopi de grîu, ştiuleţi de porumb, sonde, uzini, cărţi deschise, şcoli, hidrocentrale, tractoare etc. etc.

Din stînga scenei apare Pioniera I. Se apropie de hartă, face un gest cu mîna de parcă ar trage un ultim contur, apoi se întoarce cu faţa spre public şi recită:

PIONIERA I:

Nu-s cartograf, dar dragostea mea mare
Pentru pămîntul care m-a născut
Mi-a pus în mînă pensulă, culoare,
Să-i desenez conturul cunoscut.

PIONIERUL I (apare din colţul din dreapta scenei şi arătînd spre panou recită):

Aici, între Carpaţi şi între mare,
Sub cerul săgetat de pescăruşi,
Lumina şi-o revarsă caldul soare
Şi către zboruri ne deschide uşi.

PIONIERA II (apare în colţul din stînga scenei şi, adîncită în amintire, recită):

Eu ştiu zapise care pot să spună
Tot ce a fost pe-acest pămînt natal...
Dar îi cunoaştem harta împreună
Şi dintr-o doină spusă de caval.

... culise, răsună o doină ...

... II (apare de după hartă şi recită).

Ea, doina, ne vorbeşte înc-odată
De-acest pămînt ce-a suferit din greu.

PIONIERUL III (apare din stînga scenei şi recită).

Şi ca un ghid destoinic ne arată...

PIONIERA III (apare în dreapta scenei):

Cărarea care duce spre muzeu...

PIONIERUL IV (apare tot din dreapta şi vine în stînga Pionierei III):

Un manifest...

PIONIERA IV (apare din stînga şi vine în dreptul Pionierului III):

Inscripţii pe o casă...

PIONIERUL V (apare în dreapta şi vine în dreapta Pionierei IV):

...o foaie de gazetă...

PIONIERA V (apare în stînga şi vine în dreapta Pionierei IV):

...roşul steag

PIONIERUL I (de la locul lui):

Vorbesc şi azi de vremea viforoasă..

TOŢI:

De lupta dusă de partidul drag!

PIONIERA I (înaintînd un pas):

...În fabrici şi uzine, pe ogoare
Domneau din plin aceleaşi strîmbe legi...
Domnea aceeaşi cruntă exploatare
Pe umerii sleiţi ai ţării -ntregi.

PIONIERUL I (înaintînd un pas):

Copiii nu aveau copilărie...
Trudeau de mici în cîte-un atelier,
Argaţi, ori ca băieţi de prăvălie,
La cîte un patron, ori la boier!

PIONIERELE II, III, IV, V (înaintînd un pas):

„Minciuna sta cu regele la masă"
Şi îi era şi sfetnic şi stăpîn ...

PIONIERII II, III, IV, V (înaintînd un pas):

Ca un păianjen îşi urzise plasă

TOŢI (de la locurile lor):

Peste pămîntul patriei străbun!

PIONIERA I:

Era în ţară jaf şi-negurare...

PIONIERUL I:

tristeţe...

PIONIERA II:

...sărăcie...

PIONIERUL III:

şi război!

PIONIERUL IV şi PIONIERA IV:

Şi fiii buni ai ţării la-nchisoare

TOŢI:

Erau tîrîţi de rege şi ciocoi...

(Doina încetează brusc...)

PIONIERA I:

Dar şi dintre pereţii orbi şi mucezi
Partidul, ţării, zilnic îi vorbea...

PIONIERUL II:

Şi în cuvîntul lui cu slove limpezi...

TOŢI (înaintînd un pas):

Nădejdea-n adevăruri scînteia!

PIONIERA II (Din culise izbucneşte, murmurat „August 23"):

Şi precum floarea-soarelui cununa
Şi-o răsuceşte veşnic după soare,
La fel poporul s-a întors într-una
Către partidul clasei muncitoare!

PIONIERUL III:

În temniţi cu pereţii reci ca gheaţa...

PIONIERA III:

În fabrici...

PIONIERUL IV:

...În case mici cît un bordei...

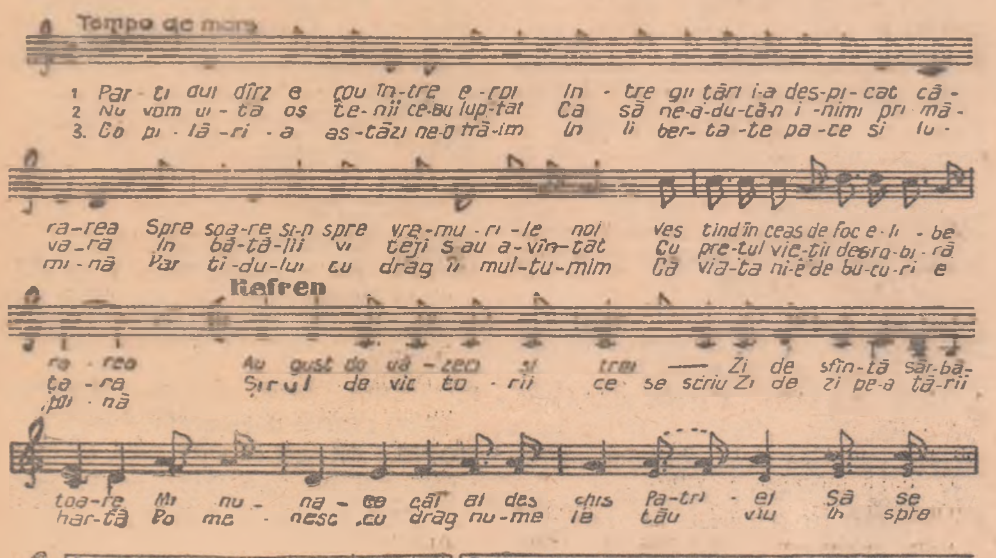
PIONIERA IV:

S-a pregătit să îşi arate faţa...

TOŢI (înaintînd un pas):

Măreaţa zi de August 23...

(în continuare toţi cîntă „August douăzeci şi trei).

Partidul, dîrz erou între eroi,
Întregii ţări i-a arătat cărarea
Spre soare şi spre vremurile noi
Vestind, în ceas de foc, eliberarea...
Refren:

August douăzeci şi trei
Zi de sfîntă sărbătoare
Minunate căi ai deschis patriei
Să se-nalţe mîndră-n soare...
Şirul de victorii ce se scriu
Zi de zi pe-a ţării hartă
Pomenesc mereu numele tău viu
Şi spre zări senine-l poartă!

II

Nu vom uita ostaşii ce-au luptat
Ca să ne-aducă-n inimi primăvara
În bătălii viteji s-au avîntat,
Cu preţul vieţii, dezrobind ţara...
Refren: (acelaşi).

III

Copilăria astăzi ne-o trăim
În libertate, pace şi lumină...
Partidului cu drag îi mulţumim...
Că viaţa ni-e de bucurie plină!
Refren: (acelaşi).

(O dată cu încetarea cîntecului toţi interpreţii îşi părăsesc locurile şi se întorc jumătate cu faţa spre hartă, jumătate cu faţa spre spectatori).

PIONIERUL I (apropiindu-se de hartă):

Pe harta desenată de tristeţe
De întunericul şi doina din trecut
A izbucnit un imn de tinereţe
Învăluind-o asemeni unui scut!

PIONIERA I (arătînd spre harta R.P.R.):

Ea, harta ţării stă în faţa noastră...
Cu ochii-i mîngîiem întinsa zare...
Parcă-i deschisă-ntr-una o fereastră
Spre holdele bogate-n legănare!

PIONIERA III (arătînd spre hartă):

Tot ce vedeţi pe hartă-i mărturie
Că el, partidul, a luptat cu sîrg
Ca-n patrie înalta bucurie
Să dea asemeni grîului în pîrg.

PIONIERA V:

Tot ce vedeţi pe hartă este rodul
Unei îndelungate bătălii
Pe care-a dus-o zi de zi norodul

TOŢI:

Sub semnul faldurilor purpurii!

PIONIERUL IV:

Tot ce vedeţi pe hartă azi, vorbeşte
De dragostea întregului popor
Şi de talentul ce sălăşluieşte
În mintea-i şi în braţu-i creator.

PIONIERUL I:

Pe harta ţării s-au născut oraşe,
Păduri de sonde, fabrici şi uzini,
Furnale, combinate uriaşe,
Mari lacuri asmuţite spre turbini...

PIONIERA V:

Nu pridideso geografii să înscrie
Pe hărţi duiumul de construcţii noi...
Capitole întregi de geografie

TOŢI:

Se nasc sub ochii noştri în şuvoi!

PIONIERUL V:

Nu-i petic de pămînt în Romînia
Care să fi rămas necercetat...
În care dalta, schela şi mistria
Să nu-şi fi scris poemul avîntat...

PIONIERUL IV:

Înalte blocuri, biblioteci şi teatre,
Laboratoare, universităţi,

(Continuare în pag. 4-a)

Desen: PUIU MANU

Și școli ca din pămînt parcă iscate,

BAIEȚII :

Își proiectează zidurile-n hărți !

PIONIERUL II :

În fiecare clipă ies pe poartă
Din fabricile noastre, din uzine,
Minuni ce faima patriei o poartă

TOȚI :

Departe peste țări și mări străine.

PIONIERUL I (înaintînd spre rampă) :

Și-acum ca edificare
Ascultați o ghicitoare...
Ghicitoarea-spune slova —
E născută la Craiova,
La Brașov, la București,
La Bicaz, Onești, Borzești,
La Bîrlad, ori la Arad...
La Galați, ori la Ploiești.
Dai de ea și-n Timișoara
Și la Cluj, și-n Baia Mare.
O-ntîlnești în toată țara
Ca pe-o stea strălucitoare
E adesea de alamă,
Și e cît o monogramă.
Alteori e-o etichetă
Sobră, gravă, ori cochetă...
Locul ei e pe tractoare,
Pe camioane, pe motoare.
Pe schele petrolifere,
Motonave, frigidere,
Își găsește — adesea oaze
Pe becuri și aragaze.
Masele de plastic toate
Sînt cu dînsa ștampilate.
Nu-i ființă, dar vorbește
Foarte bine romînește.
Și vorbește cu mîndrie
Despre noua Romînie.
Trei cuvinte-atîta spune
Și-o-nțelege-ntreaga lume.
Căci e cunoscută bine
Și la noi și-n țări străine
Cine-i ? Cine-i ? Cine e ?
Hai, gîndește și ghicește :

O VOCE DIN SALA : Marca fabricii, firește !

TOȚI (în vreme ce arată spre public pancarte pe care sînt desenate diferite produse fabricate în țară, peste care stă scris, cu diferite culori, cît mai atractiv : „Fabricat în R.P.R." Pancartele, venind din culise, au ajuns în mîinile interpreților în timp ce Pionierul I și-a spus monologul). „Fabricat în R.P.R." !

PIONIERA I :

Și pulsul viu din tîrguri și orașe
Îl întîlnești și-n ultimul cătun.
Pe cîmpuri cresc recolte uriașe ;
E alta fața satului acum.

(Pionierii întorc pancartele și pe ele se zăresc : snopi de grîu, știuleți de porumb, floarea-soarelui, școli noi, cărți, cămine culturale, televizoare etc... etc).

PIONIERUL V (arătînd spre pancarte) :

Tot ce vedeți aci e-o mărturie
Că și colectiviștii-au luptat cu sîrg
Ca și-ntre ei înalta bucurie
Să dea asemeni grîului în pîrg.

PIONIERA II (după ce a trecut vecinului ei pancarta, recită) :

Pe-o uliță, aici, în satul meu,
E-o casă zi și noapte luminată.
E sediul de partid... Aici, mereu
Pulsează viața noastră adevărată.

(În vreme ce Pioniera II a recitat, interpreții și-au trecut din mînă în mînă pancartele și-n felul acesta ele au dispărut din scenă).

PIONIERUL III (venind în rînd cu Pioniera II) :

Din casa asta și-a-nceput atacul
în marșul ei de aur primăvara.
În casa asta a intrat săracul
Să-și întîlnească visele și țara.

PIONIERA III (înaintează și ea un pas) :

Aici din zori pînă tîrziu în noapte
Se plămădește visul nostru-nalt
Și se preface-n însorite fapte...

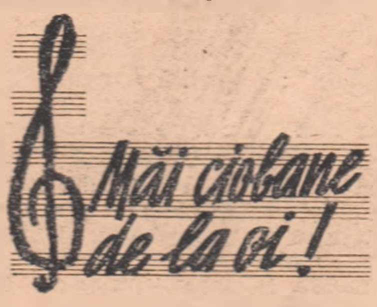
TOȚI (înaintînd cîte un pas) :

...De-aici pornește viața la asalt.

(După o scurtă pauză în care vreme interpreții rămîn în poziție de drepți, acordeonul atacă melodia „Grîușor din Bărăgan". După două-trei măsuri, interpreții se risipesc pe scenă grupuri-grupuri și cîntă).

Foaie verde de susai
S-a dus plugul tras de cai.
Cu tractoarele arăm,
Tot cu ele semănăm,
Și la seceriș ieșim,
Nu cu seceri, cu mașini.

(Cîntă în continuare pe melodia :

așezîndu-se pe două rînduri, fetele în față, băieții în spatele fetelor).

Foaie verde de mărar
Măi, Ioane, măi !
Cucul ne-a fost calendar
Măi, Ioane, măi !
Azi și cucu-n vîrf de pom,
Măi, Ioane, măi !
Cîntă după agronom
Măi, Ioane, măi !
C-a-nțeles pînă și cucu
Măi, Ioane, măi !
Cine-aduce-n sat belșugul
Măi, Ioane, măi !

(Interpreții cîntă în continuare pe melodia : „Cînd eram pe Ialomița" în vreme ce una din fete se desprinde din grup și se preface că ar căuta ceva).

Foaie verde de tutun
Ce tot cauți soro-n drum.

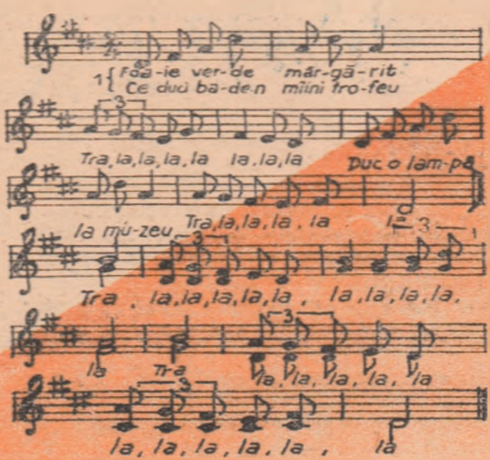
PIONIERA IV :

Caut, caut, mă asculți
Urma de picior desculț.

TOȚI :

N-o găsești, e-n alte părți
Doar la scriitori în cărți.

(Toți interpreții cîntă în continuare cîntecul „Foaie verde mărgărit", apropiindu-se de un pionier cu barbă care vine din culise purtînd în mîini o lampă).

Foaie verde mărgărit
Ieri c-un moș ne-am întîlnit.

PIONIERII :

Ce duci bade-n mîini trofeu...

PIONIERUL CU BARBA :

Duc o lampă la muzeu.

TOȚI :

Că la noi în satu-ntreg
Carul mare arde-n bec.

(Pionierul cu barbă traversează scena dansînd grațios pe ritmul melodiei de mai sus și dispare în culise. Interpreții cîntă în continuare pe melodia

și se așază într-un V orientat cu vîrful spre hartă, fetele în stînga, băieții în dreapta).

Foaie verde foi de laur
Pe șosea și pe coclaur
Nu mai poți nicicum să miști
De atîția bicicliști.
Ca-ntr-o cursă pedalînd
Ies colectiviștii-n cîmp.

(Cîntă o singură fată, pe melodia

Și iar verde de mai ce...
Tra, la, la, la la, la, la

(Ceilalți interpreți se uită încurcați la ea).

Păi ce foaie-i asta, bre ?
Tra la... la... la...

(Întreaga brigadă cîntă cu mult avînt).

Foi pe cîmp nu mai găsim
Tra... la... la...
Cîte știm să povestim
Tra... la... la...
Cîte știm că s-au schimbat
Tra... la... la...
În întregul nostru sat.
Tra... la... la... la...
De aceea flori de soc
Tra... la... la... la...
Noi vă spunem bun noroc
Tra... la... la... la...

(ies din scenă unul cîte unul. Băieții în stînga, fetele în dreapta).

Și plecăm să colindăm
Tra... la... la... la...
Și-alte foi pe cîmp s-aflăm
Tra... la... la... la...
Ca-n programul viitor
Tra... la... la... la...
Să cîntăm cu mai mult spor
Tra... la... la... la...
Cîte în satul nostru
Se vor mai schimba.

(CORTINA)

Partea a doua

(De undeva din culise se aude un șuierat de tren. În fața cortinei, venind din dreapta, apare Pionierul I. Pufăie ca o locomotivă, mișcă brațele asemenea unei biele. După el apar încă 5 interpreți printre care și un moț, îmbrăcat în tradiționalul lui costum. Moțul tîrăște după el un geamantan de vinilin, ceilalți interpreți duc în mîini mici valize sau, în spate, rucsacuri. Unul dintre interpreți poartă sub braț o placardă, ca cele de pe vagoanele C.F.R.-ului pe care scrie București-Constanța. Interpreții înaintează în același pas în spatele Pionierului I, închipuind o garnitură de tren. „Trenul" își micșorează viteza și se oprește).

(Moțul se preface că se apleacă peste geamul vagonului și întreabă pe cineva din sală).

MOȚUL : Apăi că no, grăiește, tovarășe, mai e mult pînă la litoral ?!

O VOCE (din sală) : A treia stație pe dreapta...

MOȚUL : Mulțam fain... (Către Pionierul I). Bagă mocănița-n viteză...

PIONIERUL III (Moțului cu reproș) : Care „Mocăniță ?"... nu vezi că... (arătînd spre Pionierul I) trenul nostru e tras de o locomotivă „Diesel" electrică lucrată la „Electroputere" ? !

MOȚUL (Pionierului III) : Mă rog, să fie cu iertare... (Pionierului I). Atunci pune „Mocănița-n" priză și dă-i drumu', că mintenaș sîntem la Marea Neagră.

PIONIERUL I (își reia funcția de „locomotivă". „Trenul" pornește și dispare „vagon" după „vagon" în culisele din stînga. Cortina se ridică. Cei șase interpreți se află acum pe două bănci sub un cadru care închipuie un compartiment de tren. Cu toții se leagănă așa cum sînt legănați călătorii în mersul trenului. Unul dintre interpreți doarme dus, tolănit pe umărul vecinului său).

MOȚUL : (în continuarea unei discuții începute ceva mai înainte). D-apăi și la noi sînt școli mîndre ca la Capitală. Mergi în sate la noi în Apuseni și să vezi ce școli s-o-nălțat. Cu două caturi și cu laborator de chimie și de alte științi... Și cu bănci, maică, maică ! Numai că alde Mureșan și-o scris numele pe una ca un techirgău ce-i... Da' l-o criticat detașamentu' la gazeta de perete...

PIONIERUL II : Și l-ați criticat bine ?

MOȚUL : Ghine, ghine, să ție minte că banca aiasta e da'noastră, cum s-ar zice, bun obștesc.

PIONIERUL III : Da' tu personal, cu învățătura cum stai ?

MOȚUL (modest) : Primu-ntîi.

PIONIERUL IV : Dar pe linie pionierească ce realizări mai de seamă aveți voi, acolo, la Apuseni ? !

MOȚUL (simplu) : Apăi nu ne prea fălim. Avem cor fain, o echipă de dansuri faină, și teatru jucăm fain. Și pe urmă avem cercuri cu duiumu'. Fotografii noștri or luat și primu pe țară. Iar naturaliștii au sădit vreo 2 000 de pruni pe o văiugă de-i zicea Valea Lupului. La urmă tot ei or așezat și vreo 70 de restaurante de lux pentru păsărele în pădure. Și-om făcut și excursii. Om mărs la Bicaz, la Onești, la Cluj, la „Electroputere" la Craiova. Ajungă-ți ? !

PIONIERUL III : Asta înseamnă că unitatea voastră e unitate fruntașă.

MOȚUL (calm) : Este ! De ce să nu fie ! Așa-i ghine, să meargă treaba.

PIONIERUL IV : Da' frați...

MOȚUL : Cum să n-am ! Am patru mai mari ca mine. Al mare de tăt e inginer, la mine, la Săcărîmb. Doi sînt profesori. Soru-mea e la internat la Turda. Se face sticlăreasă. Eu... Eu cu școala.

PIONIERUL care doarme : (ca prin vis). Și tu ce vrei să te faci ?

MOȚUL : Eu ? Eu... academician ! (Toți ceilalți rîd).

MOȚUL : Da' păi ce rîdeți ? (ceilalți continuă să rîdă). Nu rîdeți că nu-i drept. Ce, nu-i fain să fii academician ?

PIONIERUL V : Ba e „fain", dar pentru asta trebuie să înveți mult.

MOȚUL : He, apăi ce treabă am ?! Învăț că statu de-aia mi-o făcut școală cu două caturi, să învăț. Ajungă-ți ?! (Deodată ducînd mîna streașină la ochi). Măi, ia-n priviți voi ce munți albaștri s-arată ?!

TOȚI : Ce munți, care munți, unde vezi tu munți ?

MOȚUL : Coamele aistea ce se înalță oblu-n față, ce-s ? !

PIONIERUL I (privind și el în direcția în care privește moțul) : Asta-i Marea Neagră.

TOȚI : Ura, am ajuns ! Priviți marea.

MOȚUL (ca pentru sine) : No că tare mîndră mai arată. Și palatele astea mîndre, ce-s ?

PIONIERUL III : Vile, litoralul...

MOȚUL : Oho ! Aista-i litoralul. Îl știu de la cinema. Tot așa cu vile și iar vile o ține de la Năvodari și pînă la Mangalia.

PIONIERUL care doarme (întinzîndu-se) : Cît ai la geografie, moțule ?

MOȚUL : Cît vrei să am ? Zece, că nu-i notă mai mare. (Coboară ca din tren strigînd și jucînd ca la el în munții Apuseni).

Bine mai trăim amu !...
Are școală și moțu
Uiu-iu și uiu-iu !
Numai mere cu ciubară

Şi cu fluiere prin ţară!
Uiu-iu şi uiu-iu!
Sărăcia ce l-o-mpunsu
A fugit ca popa tunsu...
Uiu-iu şi uiu-iu!
Are-n sat la el spitalu
Mere şi la litoralu.
Uiu-iu şi uiu-iu!
El, partidu, drăguţu
A făcut om şi moţu
Uiu-iu şi uiu-iu!
Păsăruie de pe ram
Du-i partidului mulţam.
Uiu-iu şi uiu-iu!
Păsăruie, pui duios,
Uiu-iu şi uiu-iu!
Du-i mulţamu' nost frumos.
Uiu-iu şi uiu-iu!

(Cînd moţul a ajuns în colţul din dreapta scenei cîntînd şi jucînd, acordeonul atacă o sîrbă în care se prind toţi cei şase călători).

PIONIERUL I (Cînd ajunge în dreapta scenei iese din sîrbă şi strigă către spectatori):

Foaie verde de-avrămeasă
Strigă azi întreaga ţară,
Strigă tare, bucuroasă:
„Comuniştii m-au-nălţară!"

(Aleargă după sîrbă şi se prinde din nou în ea).

PIONIERA I (Cînd ajunge jucînd sîrba în stînga scenei iese din joc şi strigă către spectatori):

Foaie verde foi de nucă
Dă producţie hectarul
După cum îi dă poruncă
Agronomul şi plugarul...

(Apoi se retrag, pe joc, în culisele din dreapta. Din stînga, din fundul scenei apar, una cîte una, îmbrăcate în costume naţionale şase fete. Ele traversează în diagonală scena înaintînd spre colţul din dreapta de lîngă rampă, cîntînd).

Desene: ADRIANA MIHAILESCU

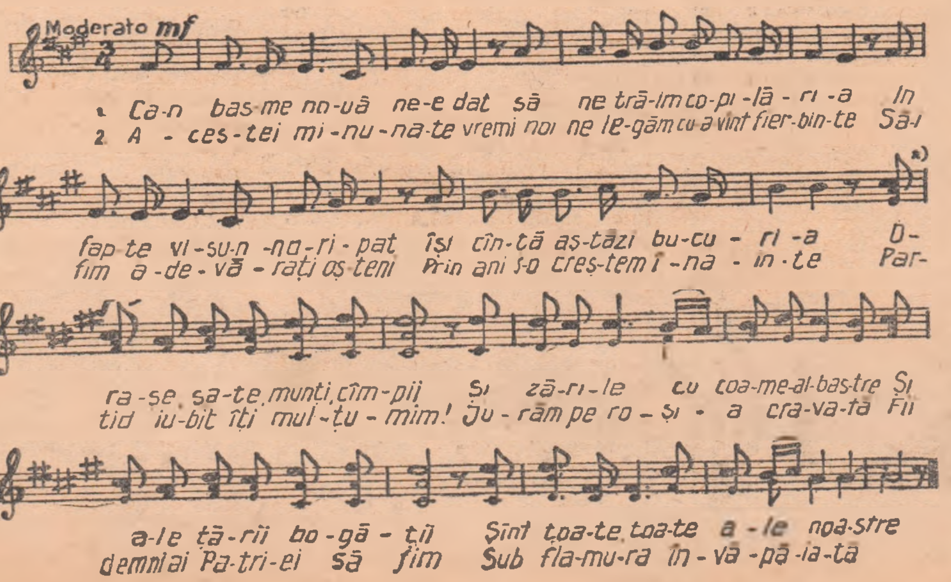

Lie, lie ciocîrlie
Cîntul tău de bucurie
Patria pe hartă-l scrie
Cu condei de vrednicie.
Ca şi tine în văzduhuri
Cîntă oamenii pe cîmpuri
C-au scăpat de sărăcie
Şi de neagra silnicie
Hei, hei!
Azi ni-e viaţa în putere
Ca un fagure de miere
Că aici sub bolta-albastră
Am prins pasărea măiastră.
Hei, hei, hei!
Şi o ţinem în hambare
Dintre noi să nu mai zboare.
Hei, hei, hei!

(În scenă pe ultimul „hei", apar şi ceilalţi interpreţi şi cîntă şi ei în continuare cu cele şase fete).

Lie, lie ciocîrlie
Du-i partidului solic
Că învăţătura-i vie
A dat rod la noi pe glie.
Şi cu drag îi mulţumeşte
Că azi omul înfloreşte
Ca un cînt de bucurie.
Hei, hei!
Şi-i mai spune inc-odată
Că ni-e viaţa-mbelşugată
Că ni-e ţara o grădină
Numai cîntec şi lumină.
Hei, hei, hei!
Iară pasăre măiastră
Zboară-n pas cu munca noastră.
Hei!

(Apoi interpreţii înaintează cu toţii spre rampă şi cîntă în încheierea programului, cîntecul „Jurăm pe roşia cravată")

Ca-n basme nouă ne e dat
Să ne trăim copilăria.
În fapte visu-naripat,
Îşi cîntă astăzi bucuria!

Oraşe, sate, munţi, cîmpii
Şi zările cu coame-albastre,
Şi ale ţării bogăţii
Sînt, toate — toate ale noastre!

Acestei minunate vremi
Noi ne legăm cu-avînt fierbinte
Să-i fim adevăraţi oşteni,
Prin ani s-o creştem înainte!

Partid iubit, îţi mulţumim!
Jurăm pe roşia cravată
Fii demni ai patriei să fim
Sub flamura-ţi învăpăiată!

(CORTINA CADE UŞOR)

Insemnări de la Stațiunea republicană a tinerilor naturaliști din Timișoara

Toate cele ce urmează s-au petrecut cu cîtva timp în urmă, în vacanța de primăvară. Tocmai venisem acasă de la un spectacol cînd telefonul zbîrnii nervos :

— Alo, Gheorghiță ? In sfîrșit, te-am găsit ! Vino urgent să-ți iei biletele de tren și aparatul de fotografiat. Trebuie să pleci la Timișoara pentru un reportaj de primăvară.

Și... iată-mă ajuns la Timișoara. Am petrecut cu copiii cîteva zile plăcute. I-am însoțit în excursii, la spectacole, ne-am plimbat împreună pe malul Begăi. Toți erau veseli, bucuroși, numai eu eram puțin dezamăgit.

— Ce-i cu tine, Gheorghiță, de ce ești nemulțumit ? Nu ți-a plăcut la noi ?

— Ba, mi-a plăcut foarte mult, dar... vedeți, eram atît de sigur că o să întîlnesc la voi primăvara ! Și cînd colo, priviți și voi : nori, ploaie... Cum să scriu un reportaj de primăvară ?

— Foarte bine. Făcîndu-i primăverii o vizită chiar la reședința ei.

— Unde, am întrebat uimit ?

Pe strada Rozelor !

Nu, nu e numai o figură de stil ! Pe strada Rozelor din Timișoara e, într-adevăr, reședința primăverii, pe numele ei de toate zilele : **Stațiunea republicană a tinerilor naturaliști.** Palatele nu sînt chiar de cristal, dar culorile curcubeului au pătruns prin pereții de sticlă ai serelor împodobind cu eleganță petalele catifelate ale florilor. Totul e încîntător ! Ce să admiri mai întîi ? Hortensiile pastelate, ciclameele delicate, mușcatele de un roz fermecător (rezultatul unei izbutite experiențe a tinerilor naturaliști), mimozele sensitive ce se strîng rușinate de îndată ce le-ai atins ? Din nenumărate răsadnițe își înalță zvelte tulpinele florile și plantele decorative ce vor împodobi în curînd grădini, parcuri și chiar curțile micilor naturaliști. Deși vacanță, copiii sînt prezenți în număr mare la stațiune. Și-au pus cu îndemînare șorțurile și au trecut la lucru. Cu ochii fermecați de straiele multicolore ale primăverii, am fi rămas încă mult timp în această seră dacă pionierii care mă însoțeau nu m-ar fi anunțat că mergem într-o încăpere în care ne vom simți ca

In țările calde

Un palmier avînd respectabila vîrstă de 50 de ani străjuiește intrarea urînd parcă vizitatorilor bun venit. Il admirăm curioși, dar pe măsură ce înaintăm privirile ne sînt atrase de alte imagini una mai încîntătoare decît alta : lămîi, mandarini, portocali — toți încărcați de roade mari, parfumate. Mă adresez în glumă prietenilor mei naturaliști :

— Minunate ! Despre ele se poate spune că sînt, într-adevăr, „bine crescute".

— Da, nu-s rele, îmi răspunde cu un aer savant un pionier ai cărui ochelari îi tot alunecau de pe nasul cîrn. Dar, continuă el, dacă vreți să vedeți un exemplar într-adevăr „bine crescut" poftim, priviți-l. In fața dumneavoastră se află campionul nostru la înălțime.

Mă aflam în fața unei plante uriașe. Imi ridic privirea încet, încet, de-a lungul tulpinei de 8 metri și în vîrful copacului ce credeți că văd, copii ? Banane ! Ciorchine de banane ! Flori din banane !

— Cum ați adus uriașul acesta în stațiune ? îl întreb curios pe tovarășul V. Vasiliu, directorul stațiunii.

— Simplu, într-un plic.

— Iertați-mă, dar nu înțeleg.

— La început, adică în anul 1961, în plicul despre care v-am vorbit am primit de la Cluj semințe de banane. Le-am însămînțat și iată, ne aflăm în fața bananului care ne oferă primele sale roade.

E, într-adevăr, o realizare excepțională. Dar nu e numai bananul la primele sale fructe și flori. În aceeași încăpere îi ține tovărășie filodendronul, o plantă care înflorește odată la 15 ani. Ii admir florile albe, uriașe, lungi de 30 cm și late de 25 cm. Lîngă el, mai multe specii de cactuși, numeroase plante tropicale, într-adevăr, ne lăsau impresia că ne aflăm în țările calde.

In drum spre celelalte sere trecem prin laboratorul bine utilat cu microscoape ce dezvăluie ochiului atîtea minuni din viața lăuntrică a plantelor. Cei 600 de copii înscriși în cercuri nu sînt simpli vizitatori de la stațiune. Ei înșiși participă, sub îndrumarea profesorilor, la toate lucrările în sere și pe loturi. Fac cercetări, își notează în fișe speciale observațiile în tot stadiul dezvoltării plantelor, realizează numeroase experiențe. După lecțiile teoretice, care vara au loc în clasa în aer liber împrejmuită de jur-împrejur de trandafiri agățători, copiii trec pe loturi unde efectuează diferite lucrări. Satisfacțiile sînt mari. O să fiți și voi de acord cu mine după ce am să vă povestesc ceea ce am văzut la

Expoziția tinerilor naturaliști

care a fost deschisă în octombrie 1963 cu prilejul serbării recoltei. „A fost o zi minunată", mi-au mărturisit pionierii. Intîi micii naturaliști au prezentat referate despre rezultatele lucrărilor executate. Apoi s-au întrecut la plantatul salatei de toamnă. A urmat „Ștafeta recoltei" în care copiii și-au dovedit îndemînarea la recoltarea roșiilor, după care au organizat o întrecere la altoirea trandafirilor și pomilor fructiferi. Concursul ghicitoare „Progresul științei oglindit în practica agricolă" s-a bucurat și el de mult succes. După premierea celor mai buni au vizitat cu toții expoziția. Ce entuziasm a fost ! Toate soiurile de cereale cultivate în stațiune au fost expuse. Apoi legumele : ardei hibridat cu roșie, roșii albe, roșii cireșar (foarte dulci), roșii în formă de ciorchine (cîte 8 roșii pe un ciorchine), diferite soiuri de fasole dintre care amintesc fasolea gigant. Fiecare păstaie are 120 cm. Livada a fost și ea prezentată de fructe mari, aromate. Lămîiul, portocalul, roșcovele, piperul, dafinul și-au luat și ele locul cuvenit în standul expoziției. Intr-un cuvînt toate, toate cercurile au fost prezente. Copiii s-au bucurat cu toții de rezultatele obținute exprimîndu-și dorința de a le duce mai departe.

Din 1956, de cînd a luat ființă pe un teren complet gol, stațiunea a cunoscut o dezvoltare frumoasă. Ea se poate mîndri nu numai cu diferitele soiuri de plante care-i împodobesc serele și lanurile. Ea a realizat și o altă floare, excelentă, poate cea mai minunată : pasiunea pentru muncă, pentru cercetare, dorința de a realiza plante de o mare productivitate pentru agricultura noastră socialistă. Această floare cultivată în inimile copiilor a și dat roade. Mulți dintre foștii pionieri din cercurile stațiunii au îndrăgit pentru toată viața meseria de agronom. Nicolae Meisuc a ieșit de curînd inginer agronom. Fratele său Alexandru e student la Institutul agronomic. Victor Pop, și el student, a venit cu colegii în vizită și-i conduce prin stațiune cu atîta siguranță de parcă s-ar afla în propria lui casă. Mulți dintre pionierii care mîine vor fi agronomi își vor aminti cu plăcere de anii petrecuți în Stațiunea republicană a tinerilor naturaliști.

...Cînd am părăsit serele, afară soarele ne zîmbea bucuros.

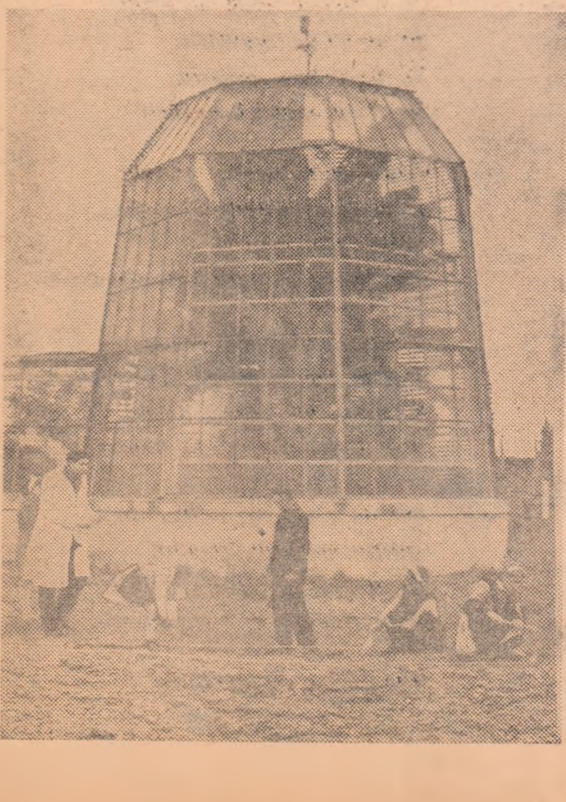
— Prima zi cu soare ! mi-a spus directorul stațiunii. Dumneata l-ai adus ! Imi pare bine că ne-ai vizitat.

— Și eu m-am bucurat foarte mult de tot ceea ce am văzut. Aștept să mă invitați la „Serbarea recoltei". Nu uitați, chemați la telefon „Scînteia pionierului" și întrebați de mine,

GHEORGHIȚĂ REPORTERUL

Știți că particularitățile mușcatei englezești sînt greu de observat cu ochiul liber ! Și pioniera Schmidt Margareta din clasa a V-a de la Școala de 8 ani nr. 2 din Timișoara și-a luat un „prieten" cu un ochi mai ascuțit : lupa !

Ce minunății sînt adăpostite sub cupola Stațiunii republicane a tinerilor naturaliști din Timișoara ! Iată numai cîteva plante exotice : bananul, fructul de Monstera...

Cum să ne îmbrăcăm

DRAGI COPII !

În acest număr al gazetei, inaugurăm o nouă rubrică : „Cum să ne îmbrăcăm ?". Ea va apărea periodic, cu diferite modele pentru fetițe și băieți. Așteptăm din partea voastră sugestii și întrebări referitoare la noua noastră rubrică.

A AJUTA

A ajuta este unul din cele mai des conjugate verbe în corespondențele primite, la absoluat toate modurile și timpurile. Și este firesc să fie așa.

Profesorii știu cît de greu este să ajuți un elev rămas în urmă. De aici necurmata lor luptă pentru **a preveni** rămînerea în urmă la învățătură. Căci ajutorul, cînd nu e nici de paradă și nici de ochii lumii, nici silnic și nici nerăbdător, este o treabă complicată, delicată, grea cu adevărat. În această privință nu este suficientă **dorința de a ajuta. Mai trebuie și priceperea de a o face, voința dîrză de a o face pînă la capăt.** Este o „asistență“ aproape medicală : diagnostic, tratament, convalescență. Și pe tot parcursul — **tenacitate, metode, delicatețe,** într-un cuvînt : **PEDAGOGIE.**

Desen : **RAISA IUSEIN**

Poate fi un pionier — un copil, în fond — „medic“ și „pedagog“ al colegului său rămas în urmă ? E greu, desigur, e un adevărat cîmp de manifestare al eroismului pionieresc. E greu, **dar cu putință.** Scrisorile corespondenților confirmă aceasta și, în raportarea succeselor nu e lăudăroșenie, ci bucuria izbînzii.

Mi-am pus însă adesea, citind asemenea vești, o întrebare : succesul raportat este el temeinic ? Bine, Petrică sau Costică au obținut note de trecere. Bine, ei nu mai sînt în frigurile corigenței. Infiltrarea notelor mici a fost stopată. Este indiscutabil un succes, dar totodată, și la fel de indiscutabil, este doar primul semn al succesului. „Pacientul“ a coborît de pe targă, a făcut de unul singur cîțiva pași, a reintrat chiar în coloană. Dar poate el singur, prin propriile sale puteri să țină cadența ? Un 6 sau 7 ne garantează aceasta ? Nu. Și atunci, pînă cînd ajutăm ? Care e limita ajutorării ?

Răspunsul la această importantă întrebare ni-l dă, într-o scrisoare, pionierul **RIZA ILIE**, din clasa **a VI-a**, comuna **Valea Largă**, raionul **Luduș. El ne vorbește despre trei colegi rămași în urmă la învățătură. Ne arată că au fost ajutați un timp, că cei trei au început să ia note bune și că apoi au fost lăsați să învețe singuri.** Ei bine, ei obțin în continuare numai note bune și foarte bune...

„Și iată-i, exclamă bucuros Iliuță, cum învață acum de parcă așa au învățat totdeauna !“

Rîndurile acestea mă bucură nespus. Ele dovedesc că în această extrem de dificilă chestiune a ajutorului, pionierii din Valea Largă s-au comportat ca niște excelenți „medici“ și „pedagogi“. Rezultatele sînt grăitoare : cei trei „cu note de 3“ se descurcă acum singuri printre 7, 8, și 9 „de parcă așa au învățat întotdeauna“.

Adeverință de primire

Scrisoarea nu dă amănunte (din nou zgîrcenia corespondenților !). Dar dacă așa stau lucrurile nici n-am nevoie de amănunte. **Nu mi-e greu nu să ghicesc, ba chiar să știu precis cum a fost organizat ajutorul. Nu la ce oră și cîte ore a durat, nici dacă s-a făcut la școală sau acasă, la tablă sau pe caiet... Nu asta, ci principiile după care el a fost organizat. Eu știu că în primul rînd pionierii au tins ca pe cei trei să-i oblige să învețe. Adică să-i oblige pe cei trei risipitori să-și organizeze timpul liber în jurul axului principal, învățătura. Și au reușit. Au tins, în al doilea rînd, să-i învețe CUM SĂ... ÎNVEȚE.** Cu alte cuvinte, cum să citească lecția din manual, cum să folosească notițele, cum să întocmească un rezumat sau să citească o hartă, cum să judece o problemă, pe scurt, cum să-și orienteze acești dezorientați învățătura în jurul axului ei principal : studiul individual. Și au reușit. În sfîrșit, ei au vegheat și au tins să se asigure că cei trei vor putea **să învețe și singuri,** că se pot autocontrola atît în privința organizării studiului cît și a folosirii metodelor de a învăța. Au venit, firește, notele bunicele, apoi cele bune și n-au întîrziat, apoi, nici cele excelente. Dar nu ivirea acestora a fost semnalul încetării ajutorului, ci altul : **convingerea pionierilor din Valea Largă că cei trei se pot descurca bine și singuri,** că și-au însușit bine **meseria de elev,** adică de a dobîndi cunoștințe temeinice, deprinderi nești ovăielnice, trainice.

Este un rezultat excelent, desigur, dar este în același timp **singurul** rezultat posibil al unui ajutor eficient, perseverent, chibzuit.

Cei trei iau acum note de 8, 9 și 10 „de parcă așa au învățat totdeauna“. Mă bucur și pentru ei dar, mărturisesc, în primul rînd pentru cei care au conjugat atît de perfect verbul ajutorului pionieresc.

Mircea Sîntimbreanu

SPORT • SPORT • SPORT

Rateu... foiletonistic

Bat în ușă : Cioc, cioc !

— Cine-i ?

— Eu...

Un cap ciufulit, un nas cîrn și doi ochi albaștri — albaștri și rotunzi de atîta curiozitate se ițesc în cadrul ușii pentru o clipă, apoi dispar.

Trag cu urechea (nu-i frumos, desigur, dar în cazul meu n-aveam ce face altceva) și aud :

„Mda, hm ! Eu. Da' care eu. asta-i ! ? N-o fi primăvara ? Ia-ntreabă-l !“

Capul ciufulit apare iar :

— Sînteți... primăvara ?

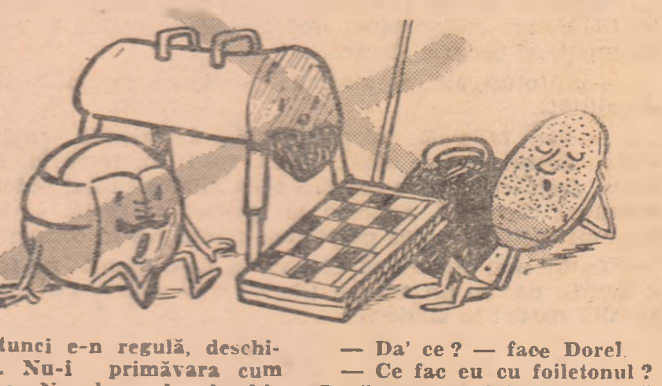
— Da, eu sînt — n-am încotro.

Capul dispare iar. Și iar aud :

„Zice că da, e primăvara !“

„Cum arată ?“

„E o primăvară... Înalt, cu barbă neagră și basc la fel...“

„Atunci e-n regulă, deschide-i... Nu-i primăvara cum nu-s eu Napoleon, dar deschide-i !“

Poarta cetății se dă în lături și eu intru triumfător.

Privesc roată :

— Activul pionieresc al unității pionierești din școală, da ?

— Da — face ciufulitul.

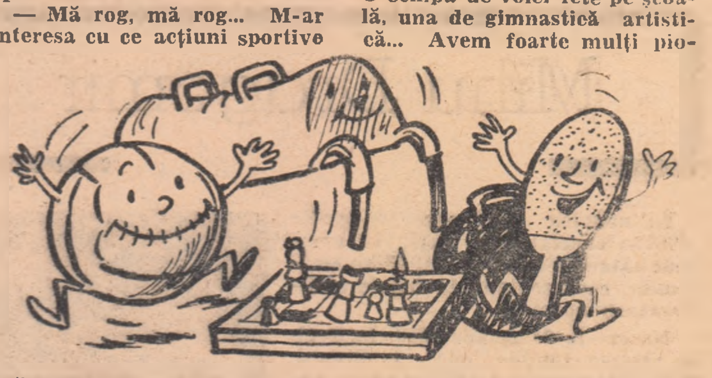
— Din Școala de 8 ani nr. 54, da ? — întreb eu mai departe, calm.

— Da — face iar, impasibil, ciufulitul.

— Păi să trecem la subiectul vizitei, atunci. Eu sînt cine-am zis și...

— Noi sîntem cine v-am spus...

— Mă rog, mă rog... M-ar interesa cu ce acțiuni sportive

mă primiți în calitate de primăvară. Dar scurt și... concret. Că vreau să scriu un foileton despre voi.

— Despre noi ?

— Da, despre voi.

— Și... — face ciufulitul, — cam ce-ați dori să scrieți ?

— Păi, cum stați și vă plictisiți, cum i-au crescut plete albe de paianjen mingii de volei și cum i-au răsărit mustăți de atîta stat mingii de handbal. Cum...

— Destul ! — face un băiat mai răsărit, cel care-l descususe pe ciufulit cum și de unde vin eu. Stai jos ! — și mă-mpinge pe-un scaun. Scoate carnetul.

Îl scot și-l așez pe genunchi.

— Scrie !

Mă gătesc să scriu.

— Scrie așa : meci de handbal în 7 cu o echipă de pitici de la „Dinamo“ ; ai scris ?

Are o voce puternică, autoritară, ca de arbitru.

— Mai departe : doi pionieri — Georgescu Gabriel și Gheorghe Adrian—s-au calificat în finala pe Capitală la concursul de atletism... excursii, exerciții — pentru antrenare la trecerea normelor insignei de polisportiv...

— Îmi pare bine, da'...

— Da' ce ? — face Dorel.

— Ce fac eu cu foiletonul ? Dacă aveți activitate sportivă — și aveți ! — ce fac eu cu foiletonul ?

— Simplu : nu-l mai scrieți !

Brusc străfulgerat de-o idee salvatoare — pentru foileton, desigur — mă ridic și plec ; plec la Școala nr. 51 — mă descurc eu acolo, găsesc eu subiect pentru foileton...

— Nu prea avem activitate sportivă — zice Bîrnă Niculaie, președintele unității.

„Bravo, îmi zic. „Aici am nimerit-o bine ! Dar cruntă deziluzie ; Bîrnă continuă :

— ...Așa... avem noi ceva... O echipă de volei-fete pe școală, una de gimnastică artistică... Avem foarte mulți pionieri care merg la Palat și-și dau probele pentru insigna de polisportiv...

— Noi, într-a V-a A, avem echipe de tenis de masă... — adaugă Caramfil Marilena, președinta detașamentului.

— Ca pasionat șahist, eu vă pot spune că am participat — copiii din școală, vreau să zic — la un campionat raional de șah...

— Între grupele 1 din detașamentele 1 și 2 s-au ținut întreceri la volei și gimnastică artistică... — spune și Rădulescu Roxana...

— Așa, ...ar mai fi... continuă președintele unității, dar eu mi-am și dat seama că foiletonul meu s-a dus pe apa sîmbetei. Ași putea să încerc și la alte unități. dar cine-mi spune mie că și la acestea n-a venit adevărata primăvară și i-a scos pe terenurile de sport ?

Mai bine...

— Mai bine uite ce-i, copii : nu-s primăvara...

— Știam !... — rîd copiii.

— Sînt...

— ...gazetar, desigur — rîde și Bîrna. Ne pare rău pentru foiletonul dv., dar... vi-a luat-o înainte primăvara, adevărata primăvară...

Îi salut și plec. Iar odată ajuns la redacție, scriu cele ce-ați citit pînă acum. Ce puteam face altceva ? ! Iar foiletonul — foiletonul pe data viitoare (Dacă o să am mai mult „noroc“!). De data asta am dat... rateu !

ȘTEFAN ZAIDES

Cum am cunoscut o... bibliotecă

— Cam pe cînd ?

Grigore Ţuţuianu scoate un carneţel din buzunar, îl răsfoieşte, apoi îl pune la loc măsurînd puntea vasului cu privirea.

— De întîi Mai, nu mai e la Galaţi. E-n probă de marş pe Dunăre, apoi la mare. Două săptămîni stă acolo !

Pe obrazul ţepos al şefului de brigadă se iveşte un zîmbet.

— Poate că n-o să credeţi, reia el vorba, dar noi, constructorii de nave, ne bucurăm de mai multe ori cînd facem un vas. Ne bucurăm şi cînd îl vedem împlinit în platoşă de oţel, aşa cum e acesta, dar mai ales cînd ridică ancora şi pleacă cu drapelul ridicat la catarg să înfrunte valurile, în probă. Veştile despre comportarea ireproşabilă a vasului le aşteptăm cu emoţie şi bucurie, de acolo.

— Şi totuşi, aici pe şantier i se asigură vasului certificatul de calitate.

— Fără îndoială, răspunde şeful de brigadă clipind din ochi. Certificatul se află... colo, sus ! în taşca lui Anton ! Şi-mi arată cu mîna o macara ce-şi plimbă braţul puternic pe deasupra capetelor, aducînd un pachet de metal la îndemîna constructorilor, aici, pe puntea noului vas în construcţie.

La început am crezut că-i vorba de-o glumă. De fapt, era o glumă, dar cu un anumit tîlc, pe care aveam să-l desluşesc în altă parte : la bibliotecă.

*

— Aş vrea „Manualul sudorului !"

— Eminescu, proza literară...

Olga Popescu, bibliotecara, nu mai pridideşte. Consultă fişele, urcă pe scară, printre rafturile doldora de cărţi, rînduite pînă în tavan. Aproape 27 000 de volume are biblioteca Şantierului naval. Dă fiecăruia cartea solicitată, recomandă noile cărţi tehnice şi literare apărute.

— La noi, procentul de cititori este de nouăzeci şi nouă la sută. Aproape toată lumea citeşte, învaţă...

Alte cifre vin să completeze această idee. Anul trecut, bunăoară, peste şase sute de tineri de aci au devenit purtători ai insignei de prieteni ai cărţii. Sudoriţa Vasilica Arsene, strungarul Petre Acostandei, lăcătuşul Radu Petrache... Cursurile de ridicarea calificării sînt frecventate de foarte mulţi, mai exact, de două mii şi o sută de constructori navali. Bineînţeles, şi într-un caz şi în celălalt, primul sfătuitor, primul profesor îl constituie cărţile. Biblioteca are, aşadar, o activitate intensă. Nu-i de mirare că la concursul bibliotecilor de uzină, încheiat recent, a obţinut primul loc pe regiune !

Olga Popescu tocmai a cules din rafturi alt rînd de cărţi pentru cititori, cînd pe uşă intră un om pe care l-am mai văzut parcă ! N-o fi cumva macaragiul ? Ba da, chiar el e, îi văd acum bine faţa, aceeaşi faţă veselă pe care am zărit-o pe şantier, sus, dincolo de geamurile cabinei de la macara !

— Dar ştii că nu mai am unde să-ţi trec cărţile ! ? spune bibliotecara uitîndu-se la fişa macaragiului, plină toată cu titluri de cărţi scrise cu cerneală albastră. Apoi ia tocul şi completează o nouă fişă.

Am dezlegat cu acest prilej şi tîlcul glumei de pe şantier : primind o nouă carte, a cincizecea din ultimul timp, macaragiul George Anton a săltat colţul hainei şi a pus-o cu grijă într-o taşcă de piele pe care, după cum am aflat, o poartă la el chiar şi cînd se află pe macara. Cum are puţin timp liber, citeşte ! Lectura e o pasiune a lui ca şi a tuturor constructorilor de nave gălăţeni. Aşa că, avea dreptate Grigore Ţuţuianu : munca de calitate îşi are izvorul în pasiunea pentru tot ce-i nou, în însuşirea tehnicii înaintate, în lumina cărţilor.

AL. DINU IFRIM

Bine înzestrată, biblioteca le oferă harnicilor constructori navali cărţile tehnice, ştiinţifice şi literare de care au nevoie.

Mihu Dragomir

În noaptea de 8 spre 9 aprilie 1964 a încetat din viaţă, în urma unui atac de cord, poetul Mihu Dragomir, reprezentant de frunte al literaturii noastre.

Născut la 24 aprilie 1919, în Brăila, într-o familie de învăţători, Mihu Dragomir s-a dedicat încă din anii tinereţii unei intense activităţi literare şi publicistice. Talentul viguros al lui Mihu Dragomir s-a maturizat în anii puterii populare, poetul devenind un participant activ şi înflăcărat la înfăptuirea revoluţiei culturale din patria noastră.

Mihu Dragomir s-a afirmat ca un scriitor de valoare atît în poezie cît şi în proză, eseistică, istorie literară şi în domeniul traducerilor.

Pentru meritele sale literare i s-a decernat de două ori Premiul de Stat al Republicii Populare Romîne.

Cîntecul

Eu sînt feciorul ploilor de primăvară,
horind în trăsnete, săpînd în glii,
bunica Bărăganului, cu grîu de seară
m-a descîntat să cînt prin vijelii.

Eu sînt feciorul pîinii coapte-n cimp, pe piatră,
la sărbătoarea primului cules,
în miezul ei simt ţărnă dulce, fulger, vatră,
şi fraţii mei cosaşi în cale-mi ies.

Eu sînt feciorul muncii-n lutul pus să ardă,
dogoritoare cărămidării,
şi-n satul meu, şi-n orice-oraş, în orice stradă,
în ziduri văd pe-ai mei, cu pumnii vii.

Eu sînt feciorul orelor de dimineaţă,
cînd cartierul pleacă spre uzini,
cu apa zîmbetului mă stropesc pe faţă
şi cînt în hohot amplu de maşini.

Eu sînt feciorul fluierului de răchită
doinind la semeteuri pe-nserat,
cînd nave grele trec prin zarea plumbuită,
pe Dunărea ce mormăie-nfundat.

Eu sînt poetul celor ce-n tranşei zăcură
şi-au spînzurat pe-un rece gard ghimpat,
mi-s anii-ucişi în foc de dragoste şi ură,
şi nu sfîrşesc nicicînd de răzbunat.

Eu sînt poetul celor care sfarmă munţii
şi-alunecă pe pîrtie de nori,
port fulgere-mpletite-n două-n jurul frunţii
şi fiii mei sînt neam de zburători.

Eu sînt feciorul veacului ce lumea-mparte
şi comunismu-l toarnă pe vecii.
Ştiu, cîntul meu se va topi curînd în moarte,
dar tot ce cînt va fi, va dăinui !

Intră tractoristu-n glii...

Intră tractoristu-n glii cîntînd,
ciufulit de vînt, cu faţa arsă.
În cinci valuri negre se revarsă
brazda-a sănătate mirosind.

Cîmpul colectivei, parcă viu,
deşteptat din lunga aşteptare,
se aşterne, lacom, sub brăzdare,
pînă spre Neajlovul plumburiu.

Dar deodată lamele-au scrîşnit.
Sare jos flăcăul. Ce-i de vină ?
Din pămînt, întors iar la lumină,
stă un paloş vechi şi ruginit.

De trecute bătălii şi vremi
e tăişul ros.
Şi, o clipită,
tractoristul vede, fugărită,
hoarda turcă la Călugăreni.

Apoi paloşul şi-l pune-uşor
la volan, cu el, moştenitorul.
Şi brăzdează adînc ogorul
apărat viteaz de-atîtea ori.

Un loc liber în coloana

PIONIERILOR

Din nou, în răpăitul tobei voastre,
vă văd trecînd, tovarăşii mei mici.
Parcă-au fugit garoafele din glastre
şi s-au încolonat pe străzi, aici.

În sunetul trompetelor de-alamă
vă văd trecînd, de-ntîiul mai, mereu.
Dar încă-i un loc liber în coloană.
Voi poate că nu ştiţi ! E locul meu.

O, cît aş vrea să fiu cu voi acuma,
să uit ce jalnic am copilărit !
Garoafa mea a ofilit-o bruma,
şi-abia tîrziu, acum, a înflorit.

Pe tîmple-s fulgii primelor omături...
Cînd vă zăresc, cu steagurile-n vînt,
nu pot să intru-n rînd, dar merg alături,
şi cînt cu voi, în gînd, dar totuşi cînt !

Purtaţi, prieteni, vieţii noi solia,
şi, de mă aşteptaţi un an sau doi,
mi-oi răzbuna deplin copilăria,
mergînd, prin fiul meu, în rînd cu voi !

REDACŢIA şi ADMINISTRAŢIA : Bucureşti Piaţa „Scînteii", telefon 17 60 10, 17 60 20 ; Tiparul : Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii" 40361